

крапки

Сон зимової ночі

Яка це казка? Поможіть угадати! Гріма, Андерсена, Перро? Про цього кота у сьомимилевих чоботищах. Розказували її нам у дитинстві і ми дивувалися дуже неправдоподібній і тому прекрасній баєці. Та ці сьомимилеві чоботи давно вже перестали бути казкою. Видумали їх норвежці, а по українськи звуть їх лещетами. Це просто стрункі дошки, що прикріплені до ніг, надають їм дивної меткості. Правда мусить бути багато снігу надворі і трохи чисто технічного знання в ногах. То ж без снігу й хисту ці лещата це справді тільки звичайнісінькі... дошки і не зайдеш ними ані на $\frac{1}{2}$ метра.

Багато найчистішої поезії в'язеться з цим спортом. Бо ж гуляти по білому снігу у сьомимилевих чоботах це все одно, що літати по небі. Прошу уявити собі скільки сонця, повітря, чудових краєвидів наковтається такий лещетар! Обсервував я їх у Ворохті і все здалися мені істотами з якогось лішого, щасливішого світа. Вони ж наче окрема корпорація, що зодягає свої спеціальні однострої і ніби нова аристократія, що замість виключності крові і народження настановила шляхоцтво метких ніг і здорових легенів.

Заздрю їм. Не тому, що меткі мають ноги, румяні обличчя і сміх в очах, але тому, що зуміли покохати стару мачуху зimu, її безкраї снігові обрії, сиву далечінь холодного неба, нерухомі, закамянілі річища потоків. Може тайна їхнього кохання у тому, що їм ніколи не зимно?

Та мені заскорузлому міщухові, що не знає механізму сьомимилевих чобіт, якого не всілі розігріти склянка насолоджено-го каварняного кипятку, завжди у зимі мариться — літня спека. Чудові мрії і зовсім їх не соромлюся. Узимі вперто думаю про літо і спеку, солодку втому, до опяніння запашну леваду. Будьмо ширі, панове лещетарі, скажім собі правду в очі: чи може бути кращий сон зимової ночі, як сон про літо?

Ст. Левинський.